

MICULA XIV.

Verbum in Peal una cum suffixo primæ personæ

ܕܥܠܝܢܐ ^ܘܕܥܠܝܢܐ *Deservisti me*; quod Syrus apud Marcum bis, apud Matthæum vero semel habet ll. cc. apud utrumque Evangelistam in Textu avthentico per *σαλθαβαν* legitur expressum. Mirum, ais, cur Davidicum *יְהוָה יְהוָה* neuter voluerit retentum. Satis inepte nonnemo ad illud *סבך* Gen. XXII, 13. allusum putat, ut indicaret Salvator, se esse ariete illo, quem Abraham in perplexitate senticeti pendulum conspexerat, præfiguratum. Satius est, existimare, Christum linguæ Syro-Chaldaica, post captivitatem Babylonicam, Judæis vernacula, fuisse usum, ut a spectatoribus tantocitius intelligeretur. Confer *B. D. Müller. Jes. Pat. not. 70.*

MICULA XV.

Quando Socinianorum nonnulli verba Stephani Act. VII, 59. *Κύριε Ἰησοῦ*, in regimine potius, quam per appositionem explicant, quasi Dominus JESV CHRISTI, nempe *Deus Pater* a Stephano moribundo invocetur; Syrus e contrario ostendit, verum illum ab antiquiore Christi Ecclesia minime gentium ita fuisse expositum. Transfert enim illa verba sic: *ܕܥܠܝܢܐ ܕܥܠܝܢܐ* ^ܘ*ܕܥܠܝܢܐ* *Domine noster JESV*. Unde patet evidentissime, ipsummet Sosandrum nostrum hic a Stephano Dominum appellari.